

Overweging Gebedsviering donderdag 13 mei 2021

Hoogfeest Hemelvaart van de Heer

Voorganger: Janine Noten

Het is al meer dan 30 jaar geleden dat mijn vader is gestorven. Hij was al een tijdlang ziek en op de dag van zijn sterven had hij vrede met het feit dat hij ons ging verlaten en wij konden terugkijken op nog een paar mooie maanden voorafgaand aan zijn sterven.

Mijn vader stierf in het ziekenhuis en wij gingen daarna allemaal naar het ouderlijk huis. En na nog uren te hebben nagepraat en de eerste dingen geregeld te hebben, gingen we allemaal slapen.

En ik herinner me nog als de dag van gisteren het moment, waarop ik de volgende ochtend wakker werd.

Ik ging rechtop zitten en realiseerde me dat ik in het ouderlijk huis was. En ik was vrolijk.....gezellig thuis.... Even kijken of mijn ouders al wakker waren.

En in één keer, in een 'split second' realiseerde ik me, dat mijn vader die avond ervoor was overleden. Als een orkaan spoelde die realisering door mijn hele lichaam. En daarna vloaide dat gevoel weer weg. Zoals bij een tsunami.

En toen ik beneden kwam, was de rest van de familie daar al. Terneergeslagen. Hoewel we al lang op dit moment hadden gerekend, waren we allemaal totaal uit het veld geslagen, nu het zover was.

Ik moest weer aan deze ervaring denken, toen ik me probeerde voor te stellen, hoe het met de leerlingen van Jezus was vergaan na Pasen.

Jezus was voor hen als een goede vader geweest, die hen onvoorwaardelijk accepteerde en hen in Zijn leven richting had gegeven, moed had ingesproken en aangespoord elkaars herder en hoeder te zijn.

Hij had zich ingespannen hen te laten ervaren, dat het Koninkrijk dat Hij voor ogen had niet bestond uit gestapelde stenen en machtige gewelven, maar uit liefdevolle ogen en handreikende armen.

Na Pasen werden de volgelingen verschrikkelijk op de proef gesteld, maar wisten zich steeds te herpakken. Vooral omdat Jezus tot de veertigste dag zo nu en dan op verschillende wijzen nog in hun midden was geweest. Iedere keer kwam er weer een volgeling met een verhaal waarin toch duidelijk moest worden, dat Jezus hen nog niet echt had verlaten, maar ergens nog wel aanwezig was. Ik kan me voorstellen, dat dit troostend was, maar ook bemoedigend, aanmoedigend en stimulerend. Maar ik kan me ook voorstellen, dat sommigen ontgoocheld waren, boos en ook verdrietig. Dat ze zich nog niet capabel vonden om Zijn woord, waar ze toch steeds meer in waren gaan geloven, te gaan verspreiden. Mogelijk was er sprake van verschillen van mening over het verdere verloop.

En toen ze zich werkelijk realiseerden, dat Jezus zich voorgoed aan hun wereldse zicht had onttrokken (bij wat we nu Hemelvaart noemen). Heeft dat wellicht bij veel van de volgelingen geleid tot een golf van verdriet.

Verdriet, verwarring, ontgoocheling?

Hoe verder?

De volgelingen moesten leren leven in een wereld, die niet meer kon terugvallen op Zijn lijfelijke aanwezigheid. De realiteit werd: Hij is niet meer lijfelijk onder ons. Nu komt het op ons zelf neer!!! Redden we ons wel..... Welke plaats neem Jezus in ons leven in vanaf nu.....

Dit is een vraag, die wij ons misschien allemaal wel eens stellen.

Waar is God, waar is Hij....Zij.... waar is de Eeuwige, juist nu ik het zo moeilijk heb?

Waar is Hij of Zij, de Allerhoogste, nu de wereld op zoveel plekken in brand staat?

Waar is een God, bij wie ik mijn diepste pijn en twijfel neer kan leggen?

Mensen vragen zich ook vaak af (misschien herkent u dat?): Er kan toch geen God zijn, als je ziet hoe we de aarde niet oorlogsvrij kunnen krijgen?

Hierin verschillen we misschien niet zozeer van de leerlingen, toen die er 2000 jaar geleden alleen voor kwamen te staan. Zoekend, onzeker over hun Godsbesef.

We moeten ons niet laten ontmoedigen wanneer we zoekende zijn naar ons Godsbeeld, naar onze geloofsovertuiging. We moeten ons niet laten ontmoedigen wanneer we in een zeker vacuüm terecht komen. Onszelf vragen durven blijven stellen over wat ons voeding geeft binnen ons geloof en wat ons remt. Dat kan ons helpen om ons geloof te verdiepen en misschien wel op een andere manier (ook in deze woelige tijden) vorm te geven. En er handen en voeten aan geven. Er is niets mis mee om af en toe weer eens opgeschud te worden.

Er wordt wel geschreven, dat een zekere leegte, zoeken naar de betekenis van het Goddelijke in ons aardse leven, bijna een voorwaarde is of nodig is om echt open te kunnen staan voor Pinksteren. Om vanuit een zekere leegte ontvankelijk te zijn voor de geestkracht, die ons in vervoering kan brengen en zo n Jezus' Geest verder te leven.

Hemelvaart begint met het naar boven kijken en achterblijven, maar is de opmaat voor het wenden van ons hoofd.... Langzaam van de gerichtheid naar boven onze blik weer naar beneden richten. Eerst voor ons uit en dan naar links en rechts, om ons heen kijkend. Elkaar in de ogen kijkend en elkaar echt ontmoeten.

En het besef, dat zij daar als gelovigen niet alleen in staan, maar hand in hand kunnen optrekken met niet gelovigen, werd afgelopen zondag zo treffend door Gerard Weersink gezegd. Hij zei: "Er zijn gelovigen, maar ook niet gelovigen, die leven vanuit menselijke waarden. Vanuit liefde, respect, mildheid en gerechtigheid. En misschien is dat wel Gods projectontwikkeling". Aldus Gerard.

Een mooi voorbeeld is Laura Jansen. De singer-songwriter, die 10 dagen naar Lesbos zou gaan om vluchtelingen daar te helpen en daar uiteindelijk twee en een half jaar bleef. In een openbaar college via TEDx Talks in 2018 (te zien op Youtube) legt ze uit, dat ze totaal onvoorbereid naar Lesbos ging en aan kwam bij het vluchtelingenkamp Moria. Ze vertelt, dat ze in die beginfase van het kamp niet werd gecoacht, niet in een team van hulpverleners werd opgenomen. En voordat ze het wist stond ze in de chaos van vluchtelingen en hulpverleners.

Ze had werkelijk geen enkel idee wat ze moest doen. En toen besloot ze gewoon maar op mensen af te stappen. Zomaar willekeurige vluchtelingen. En ze vertelt het met volle overtuiging: “het enige, dat ik probeerde te doen was contact maken met die persoon. Een echte ontmoeting. En ik had maar een enkele vraag: wat kan ik voor jou doen? En dat werkt!!!!” zei ze. “En de mensen voelden zich gezien en voor dat specifieke moment was dat na maandenlange en soms jarenlange ontberingen even het allerbelangrijkste”. Daarmee creëerde Laura misschien een klein stukje Hemel op aarde.

Tenslotte nog een stukje van de Belgische pater Wim Holterman ofsf:

Hemel is geen plaats.

Hemel is geen plaats boven het uitspansel, ver achter de sterren, het domein van de ruimtevaart.

Hemel is meer dan wat voor ons gereserveerd is na het uur van onze dood.

Hemel is elke plek en elk moment waar Hij die heet ‘Ik-zal-er-zijn’ gebeurt.

Waar alle leven, denken doen en spreken van Hem doordrongen is en Zijn liefde zichtbaar maakt.

Je diepste bestemming vinden in het bemind zijn, in het onvoorwaardelijk mogen zijn omdat iemand er even onvoorwaardelijk is voor ons.

Hemel is baden in Zijn Geest, ondergedompeld worden, gedoopt worden in een leven, waarvan ‘hebt elkander lief’ de rode draad is en waar ieder mens tot zijn recht mag komen.

Die Hemel heeft de Verrezenen op aarde gebracht. En daar hoort hij thuis. En wij, wij zijn tot Hemelvaart geroepen. Hemel is thuiskomen .

(Einde citaat.)